

falla på den tanken, att det vore ett lif efter detta och att själen ej förgicks tillika med kroppen. Denna tanke, huru mycket förutsätter den icke? Huru mycket fordrades icke, innan en sådan tanke kunde väckas? huru mycket, innan människan blott kunde komma till en dylik förmodan? Det måtte allaredan hafva gått långt ut, förrän man endast kunde falla på den tanken, att människan bestod af tvänne delar, af själ och kropp, och att det, som man kallade själ, var något väsendtligen åtskiljdt från kroppen. Denna förmodan förutsätter redan många tydliga begrepp om materien, dess egenskaper och sätt att verka; om tankarne, deras natur och upprinnelse; om den omöjligheten, att materien kan tänka och att kroppen och dess sammansättning kan åstadkomma de verkningar, som vi tillskrifva själen; att således det, som tänker uti oss, måtte vara något helt annat, än kroppen. Men då man omsider hunnit så vida, att man antog ett tänkande väsende, som var förenadt med den icke tänkande kroppen; huru många århundraden måtte icke ånyo hafva gått förbi, innan man kunde öfvertyga sig derom, att detta tänkande väsende ej förgicks tillika med kroppen? Man såg människor födas, tillväxa, åldras och förgås liksom djuret; båda blefvo de genom döden känslolösa och overksammas; och från detta ögonblick erfor man intet mera af dem, lika så litet af människan, som af djuret. Man trodde icke något tillkommande lif för djuret; huru skulle man då falla på den tanken, att det var något annat lif för människan? Båda